

Niveau

Eén van de allerleukste aspecten van bridge is dat je heel verschillende tegenstanders kunt treffen. Er zijn wedstrijden waar je eerst tegen beginners speelt die net van de cursus komen waarna je in de volgende ronde mag proberen een fatsoenlijk resultaat tegen wereldkampioenen te halen. Als ik ga voetballen is de kans heel klein dat ik tegen Messi of Zlatan mag spelen. Maar in bridge kun je met Berry Westra of Zia Mahmood als tegenstander te maken krijgen.

En het is zelfs nog veel leuker! Omdat het in bridge af en toe voorkomt dat je met een slechte actie toch een goed resultaat haalt, kun je af en toe ook tegen Berry een top scoren. Hoeveel leuker kun je het krijgen?

Er zit natuurlijk ook een andere kant aan het verhaal, namelijk die van de topspeler die tegen een amateur - onverdiend, gewoon door pech - een slecht resultaat scoort. Berry speelt natuurlijk al langer en weet dat hij, ook tegen een kruk als ik af en toe een slecht resultaat kan krijgen. Het is zaak om daar als betere speler goed mee om te gaan.

Vanuit het perspectief van de crack doen krukken vaak onbegrijpelijke dingen. Door de aard van het spel leiden dit soort merkwaardige acties relatief zelden tot een afwijkend resultaat... omdat de crack zich niet kan indenken dat de kruk zoiets onbegrijpelijks doet. Daarom kan hij er geen voordeel uit halen.

Soms profiteert de crack wel en dan "heeft het recht gezegevierd". Maar het komt ook voor dat een onbegrijpelijke actie van een beginnening (natuurlijk geheel onterecht!) door de bridgegoden wordt beloond. Het is dan belangrijk dat de sterkere speler zijn lot met gratie

aanvaardt. Hij moet dan bedenken dat hij ook ooit beginner was en dat de enkele goede scores van toen ongetwijfeld ook door zulke spellen van het lot tot stand zijn gekomen.

Het volgende verhaal is waar gebeurd en het geeft aan hoe je je als betere speler hoort te gedragen. Het speelt zich af tijdens een groot toernooi in de Verenigde Staten. De Zuidspeler is wijlen Harold Feldheim, een professionele speler die met een vrouwelijke client speelt. (Rijke bridgers kunnen profs inhuren als partner.) Harold heeft een paar bridgeboeken op zijn naam staan. West zit een vriendelijke jonge man en oost een mooie jonge dame. Het is het laatste spel van de ronde maar tot dan gaf niets Harold het idee dat zijn tegenstanders absolute beginners zijn.

Z/OV	♠ H	
	♥ B42	
	♦ AHT97	
	♣ BT72	
♠ T98742		♠ AVB653
♥ V8753		♥ T
♦ 4		♦ V86
♣ 6		♣ A84
	♠ -	
	♥ AH96	
	♦ B532	
	♣ HV953	

West	Noord	Oost	Zuid
-	-	-	2♣ ¹
3♣ ²	4♣	4♠	Pas
Pas	5♣	5♠	Pas
Pas	Dbl	Pas	Pas
Pas			

¹ 11-16, 6+♣ of 5♣ en een vierkaart hoog

² Beide hoge kleuren

Het biedverloop moet wel even uitgelegd worden. NZ spelen Precisie, een systeem waarbij alle sterke handen (vanaf zo'n 16-17 punten) met 1♣ geopend worden. Handen met klaveren moeten dan op twee-niveau geopend worden. De 2♣ opening belooft vijf klaveren en een vierkaart hoog of minstens zes klaveren in een hand met 11-16 punten.

De jonge westspeler had net de Michaels conventie geleerd. Na een opening in een lage kleur door de tegenpartij geeft een bod in de kleur van de tegenpartij twee vijfkaarten in de hoge kleuren aan. Met 3♣ kon hij dus tegelijkertijd de schoppen en harten laten zien. Het hoofdstuk over kwetsbaarheid had deze jongeling nog niet gelezen.

Terwijl hij zijn eerste paskaartje legt maakt de joviale Harold een opmerking naar de jongeman op de weststoel: "Die dames van tegenwoordig bieden steeds agressiever!" De westspeler kijkt nog eens in zijn kaarten en hoopt vurig dat het bieden van zijn dame snel ophoudt.

Het contract wordt 5♠! en Harold mag uitkomen. Hij legt ♣H op tafel en west spreidt de dummy uit. Op dat moment begint Harold te lachen, nee, te schateren. De tranen springen hem in de ogen van het lachen bij het zien van zo'n belachelijk slechte dummy, kwetsbaar tegen niet.

Dan realiseert hij zich plotseling dat hij tegen twee beginners speelt... en dat zijn geschater natuurlijk grof en onbeschoft is tegenover zijn tegenstanders. Hij put zich uit in verontschuldigen naar west. Het spijt hem vreselijk en je kunt aan hem zien dat hij het meent. West zegt nog zoiets als "Geef niet, dit is misschien ook geen alledaagse Michaels." Maar Harold wil er niets van weten: Zijn gedrag was ronduit onbeschoft en het

spijt hem zeer. West aanvaardt de excuses.

Intussen moet het spel nog gespeeld worden. Oost wint slag 1 met ♣A, legt ♠A op tafel, verliest nog een harten en een ruiten en claimt 11 slagen: 5♠! Gemaakt!

Nu barst Harold helemaal in lachen uit. Hij slaat west op de schouders en hij komt niet meer bij van het lachen. Hij feliciteert de tegenpartij met het mooie resultaat en hij weet dat hij een nul heeft, maar straks ook een mooi verhaal om aan zijn collega's te vertellen. Zijn cliënte verdwijnt intussen "*to powder her nose*". Zij baalt als een stekker.

Nadat zuid, west en oost uitgelachen zijn begint Harold een vriendelijk gesprek met deze enthousiaste beginners. Het gesprek gaat over bridge, Europa - waar OW vandaan komen - en schaken. (Harold was ook schaakmeester en -journalist.)

Later die dag vraagt de leergierige west Harold om bridgeadvies. Harold geeft het gul en ze spelen samen nog een spelletje blindschaak tot de bridgewedstrijd weer verder gaat.

Dit speelde zich af in 1997. De OW-spelers herinneren zich dit voorval alsof het gisteren was, niet omdat ze een goed resultaat scoorden, maar door het plezier aan tafel en daarna.

Het is waar: Harold incasseerde een nul. Maar intussen heeft hij zich kostelijk vermaakt, een interessant gesprek gevoerd, en ervoor gezorgd dat twee jonge bridgespelers hem nooit meer zullen vergeten. Als ik dat bij elke nul voor elkaar krijg, dan wil ik op elk spel wel een nul scoren.

De moraal van het verhaal:

Als je een slechte score haalt tegen een zwakkere speler denk dan aan Harold Feldheim en ga plezierig om met de pech die je had.